

Arrest

nr. 210 472 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 november 2010. Op 18 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat ogenblik in verzoekers regio van herkomst, Bagdad (Centraal-Irak) een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)).

1.2. Uit informatie die op 17 november 2017 door de Dienst Vreemdelingen zaken werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoekers A-kaart op 12 april 2012 werd gesupprimeerd wegens zijn terugkeer naar Irak. Verder blijkt uit deze informatie dat zijn echtgenote op 12 november 2015 in zijn bijzijn een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België. Tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingen zaken had ze verklaard dat verzoeker na het verkrijgen van de subsidiaire bescherming naar Irak was teruggekeerd en tot 2015 in Bagdad had verbleven. Daarnaast blijkt dat verzoeker zich op 19 november 2015 opnieuw heeft gemeld bij de gemeente Scherpenheuvel-Zichem teneinde zijn verblijfskaart te verlengen. Op 21 november 2015 werd een verlenging van zijn verblijfstitel toegestaan, waardoor hij op 6 januari 2016 opnieuw in het bezit werd gesteld van een A-kaart, geldig tot 23 december 2016. Op 5 december 2016 werd hij in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 25 november 2021. Bovendien blijkt uit voormelde informatie dat verzoeker in het bezit is van een Iraaks paspoort, afgeleverd door de Iraakse autoriteiten in Bagdad op 9 augustus 2015. Uit het paspoort blijkt een afwijkende naam dan diegene die hij had opgegeven bij registratie bij de Dienst Vreemdelingen zaken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, namelijk 'A.-M., S.T.H.'. Tot slot wees de Dienst Vreemdelingen zaken er op dat twee van verzoekers minderjarige kinderen geboren waren nadat hij de subsidiaire beschermingsstatus had bekomen en na zijn terugkeer naar Irak, respectievelijk op 13 februari 2013 en 21 september 2014. Het geheel van deze elementen toonden volgens Dienst Vreemdelingen zaken aan dat verzoeker voor geruime tijd naar zijn land van herkomst was teruggekeerd, waardoor de Dienst Vreemdelingen zaken van oordeel was dat er uit zijn persoonlijk gedrag geen reëel risico op het lijden van ernstige bleek. De Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingen zaken verzocht daarom verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, §4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.3. Verzoeker werd op 26 januari 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op deze elementen te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.4. Op 13 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijzing in de omstandigheden in verband waarmee hem de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is, alsook dat er in zijn hoofde geen dwingende redenen zijn als gevolg van vroegere ernstige schade om de bescherming van zijn land van nationaliteit niet in te roepen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soenniet van Arabische origine bent, en op 14 september 1988 in Bagdad bent geboren. In 2008 leerde u uw echtgenote Z.(...) W.(...) (O.V. 6.716.141 – C.G. 15/32874) kennen in uw wijk Adhamiyah. Haar vader, een ex-Baathist, was op 25 oktober 2007 vermoord door leden van het Mehdi-leger. Weinig later begon u een relatie met haar. Uw ouders keurden jullie relatie af en u trok in bij de familie van uw echtgenote. Op 30 juli 2008 trouwden jullie. U had nadien geen contact meer met uw ouders.

Eind 2009 begon uw schoonbroer A.(...) een rechtszaak tegen de moordenaars van uw schoonvader, H.(...) en I.(...) A.(...). Een of twee maanden later kreeg A.(...) een telefonisch dreigement van H.(...) en I.(...) A.(...). Ze eisten dat hij de rechtszaak zou stopzetten. Uw schoonbroer gaf geen gevolg aan hun eis en werd enige tijd later nogmaals telefonisch bedreigd. Zijn belagers richtten de telefonische dreigementen aan de volledige familie, inclusief u en uw gezin.

Op 24 september 2010 werden u, uw echtgenote, en uw dochter op de terugweg van het hospitaal vanuit een wagen onder vuur genomen door enkele onbekende mannen. Uw wagen werd geraakt maar u slaagde er in een checkpoint van de Iraakse ordediensten te bereiken. A.(...) deed bij de politie aangifte van het voorval. Enige tijd later werd hij opnieuw gebeld door jullie belagers. Ze zeiden dat u volgende keer niet aan hen zou ontkomen. U voelde zich niet meer veilig in Adhamiyah en twee of drie dagen later verhuisde u met uw gezin naar Zeyouna, waar u bij de tante van uw echtgenote verbleef. Op 16 oktober 2010 verliet u Irak. Uw echtgenote en dochter bleven in Bagdad.

Op 3 november 2010 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 15/07/2010, nationaliteitsbewijs dd. 23/07/2006, identiteitskaart dochter dd. 15/07/2010, identiteitskaart echtgenote dd. 24/2/2009, nationaliteitsbewijs dd. 12/06/2007, lidkaart Baathpartij schoonvader, foto schoonvader met officier Baath-regime, overlijdensakte schoonvader dd. 25/10/2007, klacht na moord op schoonvader dd. 25/10/2007.

U werd door het CGVS gehoord op 29 maart 2011 en op 19 mei 2011 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Op 6 november 2017 ontving het CGVS een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin stond dat uw A-kaart op 12 april 2012 werd gesupprimeerd wegens uw terugkeer naar Irak. Verder bleek dat uw echtgenote op 19 november 2015 in uw bijzijn een asielaanvraag had ingediend in België. Tijdens haar gehoor bij DVZ had ze verklaard dat u na het verkrijgen van de subsidiaire bescherming naar Irak was teruggekeerd en er tot 2015 had verbleven. U had zich op 19 november 2015 opnieuw gemeld bij de gemeente Scherpenheuvel-Zichem teneinde uw verblijfskaart te verlengen. Op 21 november 2015 werd een verlenging van uw verblijfstitel toegestaan, waardoor u op 6 januari 2016 opnieuw in het bezit werd gesteld van een A-kaart, geldig tot 23 december 2016. Op 5 december 2016 werd u in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 25 november 2021.

Los daarvan bleek u in het bezit te zijn van een Iraaks paspoort, afgeleverd door de Iraakse autoriteiten in Bagdad op 9 augustus 2015. Uit het paspoort bleek een afwijkende naam dan diegene die u had opgegeven bij registratie bij DVZ in het kader van uw asielaanvraag, namelijk 'A.(...)-M.(...), S.(...) T.(...) H.(...)'.

Tot slot wees DVZ er op dat twee van uw minderjarige kinderen geboren waren nadat u de subsidiaire beschermingsstatus had bekomen en na uw terugkeer naar Irak, respectievelijk op 13 februari 2013 en 21 september 2014.

Het geheel van deze elementen toonden volgens DVZ aan dat u voor geruime tijd naar uw land van herkomst was teruggekeerd, waardoor DVZ van oordeel was dat er uit uw persoonlijk gedrag geen reëel risico op het lijden van ernstige bleek. DVZ vroeg dan ook uw statuut in te trekken.

Op 26 januari 2018 werd u opgeroepen om deze nieuwe elementen mondeling te komen toelichten op het CGVS en kreeg u de mogelijkheid de redenen voor behoud van uw status aan te halen.

U verklaarde dat u rond mei 2012 per vliegtuig en met een paspoort dat u verkreeg van de Iraakse ambassade terugkeerde naar Irak omdat uw echtgenote ziek was, uw schoonmoeder medische klachten had en uw aanvraag tot gezinshereniging werd afgewezen. U keerde na een kort verblijf van twee weken bij uw tante terug naar het huis van uw schoonfamilie in Adhamiya waar u verbleef tot uw vertrek in augustus 2015. Eind 2014 kreeg u problemen met uw familie omwille van uw huwelijk. Zo werd er geroddeld dat uw kinderen niet van u zouden zijn. Begin juli 2015 ontmoette u uw vader en twee andere familieleden in een café in Adhamiya. Er werd u verteld dat u geen kinderen kon krijgen dat uw kinderen dus niet van u waren. Een tweetal weken later werd u op straat geslagen. Op 26 augustus 2015 reisde u over land met het openbaar vervoer naar Erbil (KAR) en vervolgens verder naar Turkije en België. Na uw aankomst in België werd de generator van uw werkgever in brand gestoken.

Ter staving van het behoud van uw status legde u volgende documenten voor: paspoort dd. 09/08/2015, identiteitskaart dd. 21/12/2014, identiteitskaart echtgenote dd. 24/02/2009, 3 identiteitskaarten kinderen dd. 15/07/2010 – 12/12/2014 – 26/08/2013, nationaliteitsbewijs dd. 27/01/2015, woonkaart dd. 24/06/2014, attest Belgische ambassade in Amman – weigering van aanvraag tot gezinshereniging dd. 18/03/2012, 2 overeenstemmingsattesten van de Iraakse ambassade dd. 15/01/2018, attest dienstdoende als geboorteakte van de Iraaks ambassade dd. 15/01/2018, medische attesten echtgenote, drie foto's en twee links naar YouTube in verband met de aanslag op de generator, aanbevelingsbrief basisschool Edegem – 't Kofschip.

B. Motivering

U werd op 19 mei 2011 de status van subsidiair beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Irak bleek dat er in Bagdad "een reëel risico (bestond) van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval

van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vw. bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of **zodanig gewijzigd zijn** dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval **wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan** (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en nietvoorbijgaand" in de zin van artikel 55/5 Vw., wanneer de factoren die aan het reël risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reël risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vw. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in Bagdad nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reël risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie in Bagdad. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Irak. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Bagdad al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie o.a. RvV 26 november 2015, nr. 157 161), en ook het EHRM is van oordeel dat de veiligheidssituatie in Irak niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, 23 augustus 2016, para. 53-55). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft, kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam kan worden aangemerkt.

De informatie waarover het CGVS heden beschikt, bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Bagdad, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat Bagdad niet belegerd wordt door IS, noch zijn er aanwijzingen dat IS in de nabije toekomst geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen IS en het Iraakse leger in Bagdad. Het offensief dat IS vanaf juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad veranderd zijn, en dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Het gros van de terroristische aanslagen is wel

nog steeds toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS nog sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft weliswaar tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen, doch hierbij dient benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Bovendien is het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad reeds geruime tijd aan het dalen. Meer zelfs, het aantal incidenten in Bagdad heeft sinds begin 2017 zijn laagste punt in jaren bereikt. De veiligheidssituatie in Bagdad is bovendien zodanig verbeterd dat de Iraakse autoriteiten van start zijn gegaan met het ontmantelen van "blast barriers" en "checkpoints" in bepaalde gebieden in centraal Bagdad.

Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het dagelijks leven van de gewone Iraakse burger is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in de provincie Bagdad, (met een oppervlakte van 4555 km², en iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont) ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend, ligt het schoolbezoek er tamelijk hoog, en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds worden deze checkpoints meer en meer afgebouwd, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd bovendien begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering in de algemene veiligheidssituatie. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints en "blast barriers" toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad niet duurzaam verbeterd was zij de bewegingsvrijheid binnen de stad verder zouden hebben beperkt.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016 nr. 34) en er keren sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40). UNHCR maakt bovendien nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat de situatie in Bagdad ingrijpend gewijzigd is dat zij er geen reëel risico meer lopen op ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België en andere Europese lidstaten

terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad nog steeds dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Uit uw verklaringen, de verklaringen van uw echtgenote, jullie documenten, en de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u omstreeks april of mei 2012, dus nauwelijks een jaar na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, vrijwillig per vliegtuig naar Bagdad bent teruggekeerd gebruik makend van een paspoort dat werd afgegeven door de Iraakse autoriteiten en er tot augustus 2015 heeft verbleven (zie Vraag tot intrekking van statuut van subsidiair beschermde, dd. 06/11/2017 – zie CGVS, W.(...), p. 5 – zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 5, 7 – zie Documenten, paspoort dd. identiteitskaart dd. 21/12/2014, nationaliteitsbewijs dd. 27/01/2015, woonkaart dd. 24/06/2001).

U stelt dat u terugkeerde omdat uw echtgenote ziek was, uw schoonmoeder eveneens medische klachten had en uw aanvraag tot gezinshereniging afgewezen werd. Gesteld dat dit werkelijk de redenen vormen voor uw terugkeer doet dit niets af aan de vaststelling dat u vrijwillig terugkeerde en vervolgens jarenlang in Bagdad verbleef. Deze terugkeer en uw langdurig verblijf bevestigen dan ook bovenstaande appreciatie met betrekking tot de duurzaam gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 6, 9-11).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiair beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat er in uw hoofde geen dwingende redenen zijn als gevolg van vroegere ernstige schade om de bescherming van uw land van nationaliteit niet in te roepen.

In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote en de heropening van uw asioldossier herhalen u en uw echtgenote immers allereerst de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eigen verzoek om internationale bescherming, in casu de voorgehouden vervolging omwille van het voormalige profiel van uw schoonvader en de klacht die uw schoonbroer indiende na de moord op uw schoonvader. Dient te worden opgemerkt dat uw asielprocedure door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bovendien bevestigt uw gedrag na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat er in hoofde van u en uw echtgenote geen sprake was van een nood aan internationale bescherming. U keerde namelijk omstreeks april of mei 2012, dus nauwelijks een jaar na toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, vrijwillig terug naar Bagdad bent teruggekeerd en verbleef er tot augustus 2015. De vaststelling dat u vrijwillig naar Irak bent teruggekeerd, intrek nam in de woning waar u naar eigen zeggen was bedreigd, uw leven hernam en verder uitbouwde, bevestigt dat er in hoofde van u geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging en bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 23/03/2011, p. 3 , 18-19 – zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 7).

De door jullie aangehaalde incidenten in de maanden voor jullie vertrek in 2015 zijn bovendien evenmin geloofwaardig.

Het feit dat u van mei 2012 tot juli 2015 uw leven in Bagdad kon verderzetten zonder dat er geloofwaardige indicaties waren dat u er werd gevisieerd omwille van uw schoonvader, ondergraaft de voorgehouden vrees. U heeft trouwens geen goede verklaring voor de merkwaardige vaststelling dat u zo lang uit de problemen kon blijven. U bleef naar eigen zeggen altijd bij uw gezin, terwijl uw gezin de woning niet verliet, en uw verplaatsingen bleven beperkt tot uw woon- werkverkeer (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 15). Dit staat haaks op wat u aanvankelijk liet optekenen, namelijk dat jullie nergens veilig waren voor jullie belagers en dat men u wist te traceren en onderscheppen.

Jullie bieden verder geen uitsluitel over de motieven die achter de nieuwe incidenten staken. U verklaart dat u eind 2014 in aanvaring kwam met uw familie, nadat ze u in 2008 lieten kiezen tussen hen of uw echtgenote. De door u aangehaalde incidenten, met name de aanval op terugweg van de markt, de bedreiging aan het adres van uw schoonmoeder, en de aanslag op de generator waar u werkte, zijn volgens u, vermoedelijk, aan die familiale problemen gelinkt (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 12-13). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat jullie niet weten wie er achter de incidenten stak. Volgens haar kan het ofwel aan de moord op haar vader, ofwel aan de problemen met uw familie worden gelinkt (zie CGVS, W.(...), p. 6, 14). Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat jullie duidelijkheid kunnen scheppen over de motieven die achter de ingeroepen bedreigingen steken. Dat jullie daar niet in slagen doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven.

Vervolgens is het hoogst merkwaardig dat uw echtgenote bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding heeft gemaakt van de problemen met uw familie. Aangezien het om jullie concrete vluchtaanleiding gaat, roept dit ernstige vragen op bij de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Ook nu mag worden verwacht dat uw echtgenote van bij het begin van de asielprocedure een volledig en waarheidsgetrouw beeld zou schetsen van de redenen en incidenten die tot jullie vertrek hebben geleid. Uw echtgenote haalt geen overtuigende aan om te vergoelijken waarom ze dit niet van meet af deed, en daarmee verzaakte aan de medewerkingsplicht die op iedere asielzoeker rust. Ze verklaart enkel dat ze te 'verlegen' was om het meteen te vertellen (zie CGVS, W.(...), p. 6, 15). Verlegen zijn is geen geldige verschoning om niet van meet af aan zicht te bieden op jullie asielmotieven.

Los daarvan kunnen jullie niet op afdoende wijze uitleggen waarom uw familieleden, ruim zeven jaar na jullie huwelijk, plots hardhandige actie tegen u ondernamen. Reeds ten tijde van uw initiële asielaanvraag had u verklaard dat uw familie niet akkoord ging met jullie huwelijk en u voor de keuze hadden gesteld tussen u of uw familie. U had voor uw echtgenote gekozen waarna uw familie het contact met u verbrak. Dat op zich volstond niet om een gegronde vrees voor vervolging op te baseren. In de jaren die volgden waren er geen indicaties dat uw familie zich op u zou wreken. Integendeel, u reisde in tussentijd naar België, keerde terug naar Irak, bouwde uw leven uit in Irak, en kreeg drie kinderen bij uw echtgenote. Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat uw familie na al die tijd overging tot een lastercampagne en uw vader er plots mee dreigde u 'te slachten'. U slaagt er niet in om een overtuigende uitleg te formuleren voor deze plotse en radicale ommezwaaai. U zegt enkel dat jullie Arabieren zijn en dat u als zoon uw vader moet gehoorzamen. Dat is echter geen antwoord op de vraag. Nadien herhaalt u dat de problemen erger werden maar u legt op geen enkel moment uit vanwaar die plotse ommezwaaai in hun gedrag kwam. Nochtans werd u daar meermaals expliciet naar gevraagd (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 13-14). Dat u geen goede reden kan formuleren voor het plotse gewelddadige gedrag van uw familie, is hoogst merkwaardig en versterkt de twijfels bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Evenmin leggen jullie begin van bewijs voor ter staving van de problemen met uw familie.

Vervolgens kunnen jullie geenszins overtuigen dat jullie werkelijk slachtoffer werden van de voorgehouden incidenten.

U beweert dat u in juli 2015 op terugweg van de markt in elkaar werd geslagen door een aantal onbekende personen. U legt niet het minste begin van bewijs voor betreffende dit incident. U heeft evenmin stappen ondernomen tegen uw belagers, bv. door aangifte te doen bij het politiekantoor (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 14). U verwijst enkel naar (vage) fysieke klachten aan uw neus en aan uw been, maar u legt geen enkel medisch attest voor met toelichting bij de aard van die klachten (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 9, 11, 14). Volgens u gaat het om een infectie aan uw been waarvoor u een zalf kreeg, en een probleem met het neusbeen waarbij een operatie enkel esthetische doelen zou dienen (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 14). Het CGVS is niet bij machte om deze fysieke klachten te beoordelen. U en uw echtgenote spreken zich vervolgens tegen over het moment waarop u werd aangevallen. Volgens uw echtgenote was u op weg naar de markt (zie W.(...), 09/01/2018, p. 13), terwijl u beweert dat het op terugweg van de markt gebeurde (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 11). Los daarvan zegt u weinig meer dan dat het om personen ging die u nog nooit eerder had gezien, dat ze u beledigden en verder niets zeiden. Ze gaven dus geen zicht op hun motieven. U beweert dat ze waarschijnlijk in opdracht van uw familie opereerden, maar dat is weinig meer dan een hypothese die geen enkele feitelijke basis heeft. Bovendien bleek reeds dat jullie niet kunnen overtuigen dat jullie slachtoffer werden van een dergelijk ernstig familiaal conflict. Los daarvan, en zelfs indien er zich werkelijk een dergelijk incident voordeed, valt op basis van uw verklaringen niet uit te sluiten dat het om een geïsoleerd geval van criminaliteit

ging. U maakt niet aannemelijk dat de belagers u werkelijk viseerden en dat het voorval een exponent was van een gerichte aanval tegen u.

Een aantal dagen later, u en uw echtgenote speciëren niet om hoeveel dagen het precies gaat (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 11 – zie CGVS, W.(...), p. 13), was er een nieuw voorval waarbij uw schoonmoeder op weg naar de markt door een persoon op een motorfiets werd bedreigd (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 11 – zie CGVS, W.(...), p. 13). Ook nu leggen jullie niet het minste begin van bewijs voor ter staving van dit incident en zijn jullie verklaringen bijzonder summier. Jullie zeggen weinig meer dan het om een onbekende persoon ging (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 13 – zie CGVS, W.(...), 06/01/2018, p. 13). Het is bovendien merkwaardig dat uw echtgenote dit voorval niet meldde bij het invullen van de vragenlijst op DVZ. Zoals eerder gezegd bieden jullie bovendien geen uitsluitend over de achtergrond van de daden en de motieven die speelden. Dergelijke summiere en niet onderbouwde verklaringen kunnen niet overtuigen, laat staan dat ze zouden aantonen dat jullie omwille van een dergelijk, alleenstaand voorval een nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat u nadien nog tot 26 augustus 2015 in dezelfde woning verbleef en dat uw echtgenote en haar moeder er zelfs tot 15 oktober 2015 in hetzelfde huis verbleven (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 5 – zie CGVS, W.(...), 06/01/2018, p. 15). Nochtans bleek uit de voorgehouden incidenten dat jullie belagers in staat waren om jullie op straat te onderscheppen, wat een duidelijke indicatie is dat ze ook op de hoogte waren van jullie verblijfplaatsen en levenswandel. Dat jullie er desondanks voor kozen om in de eigen woning te verblijven doet ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde incidenten.

Vervolgens haalt u een derde incident aan waarbij de generator van uw baas in november of december 2015 werd vernield. Ook aan dit incident kan geen enkel geloof worden gehecht. Zo is het om te beginnen frappant dat uw echtgenote niet op de hoogte is van het voorval. U beweert dat u haar niets over het incident heeft verteld om haar gemoed niet nodeloos te bezwaren, maar dat is uiteraard geen geldige verschooning. Aangezien jullie om dezelfde redenen asiel aanvragen, mag worden verwacht dat jullie beiden op omstandige wijze onder woorden kunnen brengen wat jullie tot jullie asielaanvraag heeft gebracht (zie CGVS, W.(...), 06/01/2018, p. 1-19 – zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 12-13). Door uw echtgenote niet te informeren over de generator zou u haar essentiële informatie ter staving van haar nood aan internationale bescherming onzeggen, wat niet in lijn valt te brengen met wat kan worden verwacht van personen die nood hebben aan internationale bescherming. Uw uitleg kan dus bezwaarlijk ernstig worden genomen. Bovendien zijn uw verklaringen allesbehalve overtuigend. U beweert dat uw familie achter het incident zat, maar het is geheel onduidelijk waarom ze zich plots tegen uw baas zouden keren. Volgens u hadden ze uw baas reeds in het voorjaar van 2015 geïntimideerd en hem gedwongen u te ontslaan. Nadien werd er geen verder gevolg aan de intimidaties gegeven. Waarom ze maanden later, op een moment dat u al geruime tijd het land had verlaten, plots zijn generator lieten ontploffen is dus een groot vraagteken. U biedt geen afdoend antwoord op die vraag. Het incident wordt met andere woorden niet ondersteund door een geloofwaardige context. U verklaart dat uw familie achter de ontploffing zit, maar ook dat is weinig meer dan een blote bewering zonder feitelijke basis. Het is u namelijk onbekend wie achter de aanslag zat. Dat uw familie dacht dat u de eigenaar van de generator was, is trouwens geen geloofwaardige uitleg. Zoals gezegd hadden ze voordien de eigenaar geïntimideerd en hem gevraagd u te ontslaan. Het is bijgevolg uitgesloten dat ze dachten dat u de eigenaar was. Dat u in uw pogingen om uw verklaringen enige interne consistentie te geven dergelijke tegenstrijdigheden laat optekenen, illustreert nogmaals dat u zich van ongeloofwaardige asielmotieven bedient (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 12). Het is trouwens opmerkelijk dat u na het incident geen contact heeft opgenomen met de eigenaar van de generator, terwijl u nochtans geruime tijd voor hem heeft gewerkt (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 11, 12). Verder kan u weinig zeggen over omstandigheden waarin de ontploffing plaatsvond. Zo kan u niet toelichten op welke wijze de generator werd vernield. U zegt dat ze misschien een bom gebruikten, maar dat blijkt weinig meer dan een hypothese (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 11). Het door u voorgelegde begin van bewijs, met name drie foto's en enkele links naar YouTubevideo's, kan het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen onmogelijk teniet doen. Op basis van de foto's kan niet worden afgeleid waar en wanneer deze werden genomen. Evenmin doen ze uitspraak over de omstandigheden waarin deze werden genomen. Het valt evenmin te verifiëren wat er precies aan de hand was. De links naar de YouTubevideo's zijn niet toegankelijk.

U beweert nog dat u in Irak in de problemen kwam had omwille van uw soennitische naam, S.(...). Volgens u zijn de sjieten tegen die naam. Wanneer hierop wordt doorgevraagd, blijkt dat er zich nooit incidenten hebben voorgedaan omwille van uw naam. U beweert dat een ambtenaar ooit een misplaatste grap maakte bij uw paspoortaanvraag, maar verder dan dat geraakt u niet (zie CGVS,

A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 14-15). Een misplaatste opmerking is uiteraard onvoldoende zwaarwichtig om een toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen.

Uw echtgenote beweert dat ze soms werd aangesproken op haar beslissing om geen hoofddoek te dragen. Ze haalt echter geen elementen aan waaruit blijkt dat ze om die beslissing in een situatie terecht kwam die een toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt (zie CGVS, W.(...), 06/01/2018, p. 11).

Jullie bieden vervolgens geen zicht op de manier waarop jullie Irak hebben verlaten. U verklaart dat u op 26 augustus 2015 met een taxi van Bagdad naar Erbil, Koerdische Autonome Regio (KRA) bent gereisd. U kan echter niet toelichten welke route jullie naar het noorden namen. Nochtans is dat geen onbelangrijk detail, aangezien jullie dwars door of op zijn minst langs frontgebied moesten passeren. Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat u enigszins zou weten welke route jullie namen en op welke manier jullie een veilige doorsteek bewerkstelligden. Evenmin kan u op geloofwaardige wijze toelichten hoe u als soennitische Arabier de Koerdische regio kon betreden. U beweert dat u zomaar werd toegelaten. Nochtans weet u dat dit normaal enkel mogelijk is via een borgpersoon in de KRA. Speciaal voor u zouden de Koerdische autoriteiten van deze regel afgeweken zijn omdat ze medelijden met u hadden (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 5). Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet kan overtuigen. Integendeel, het lijkt er op te wijzen dat u geen zicht wenst te bieden op de manier waarop u Bagdad heeft verlaten. Meer nog, ook het tijdstip waarop u Bagdad heeft verlaten kan in principe niet worden geverifieerd aangezien uw paspoort enkel de uitreisstempel uit de KRA bevat.

Vervolgens blijkt dat u en uw echtgenote zich op flagrante wijze tegenspreken over de manier waarop zij Bagdad heeft verlaten. Uw echtgenote liet bij het invullen van haar verklaring namelijk optekenen dat ze met het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul is gereisd (zie Verklaring, W.(...), vraag 31). U verklaart daarentegen dat ze vermoedelijk van Bagdad naar Erbil is gevlogen en van daaruit de bus naar Turkije heeft genomen. Bij confrontatie met deze flagrante tegenstrijdigheid verklaart u dat het om een vergissing gaat en dat u zeker bent dat ze via Erbil is gereisd (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 8). Nadien zwakt u uw verklaringen af door plots te beweren dat u niet zeker bent van uw verklaringen. Dat u doorheen de loop van het gehoor uw verklaringen dient aan te passen om ze alsnog een coherent karakter te geven, onderstreept het manifest ongeloofwaardig karakter van jullie verklaringen. Het is trouwens absoluut ongeloofwaardig dat u er op voorhand niet van op de hoogte was hoe uw familie Bagdad zou ontvluchten of dat jullie het daar na hereniging in Turkije niet over hebben gehad (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 15). U zoekt nog een verklaring in uw suikerziekte, die u op bepaalde momenten veel zaken zou doen vergeten, maar die uitleg valt bezwaarlijk ernstig te nemen. Uw uitleg wordt op geen enkele manier gestaafd met afdoend begin van bewijs (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 15). Los daarvan legt uw echtgenote geen enkel begin van bewijs voor betreffende het tijdstip van haar vertrek uit Irak en de door haar gevolgde reisweg. Haar paspoort en dat van de kinderen raakten jullie naar eigen zeggen kwijt in het hotel in Turkije. Enkel uw paspoort, dat u in België aan de gemeente moest voorleggen, bleef in jullie bezit (zie CGVS, A.(...)-M.(...), p. 9). Of deze uitleg klopt of niet, het CGVS kan enkel vaststellen dat jullie er niet in slagen om het reistraject van uw gezinsleden te staven.

Ook de opmerkingen van uw advocaat vermogen niets te veranderen aan bovenstaande analyse (zie CGVS, A.(...)-M.(...), 26/01/2018, p. 16-17).

Uw advocaat verwijst naar uw soennitische achtergrond en jullie afkomst uit Adhamiyah, een bekende soennitische wijk in Bagdad. Jullie halen echter geen concrete en/of geloofwaardige elementen aan waaruit blijkt dat uw status om die reden behouden moet blijven. Het volstaat niet om een algemeen risico in te roepen, er dienen ook concrete elementen voor handen te zijn waaruit blijkt dat uw status effectief behouden moet blijven.

Uw advocaat beweert vervolgens dat u in Irak niet in staat bent te werken aangezien de generator van uw werkgever is vernield. Hierboven werd beargumenteerd waarom daar geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien zijn problemen op de arbeidsmarkt an sich geen reden om internationale bescherming toe te kennen.

Dat uw kinderen omwille van hun kennis van het Nederlands niet naar Irak terug kunnen is weinig meer dan een blote bewering die uw advocaat enkel staft met losse vermoedens en ongefundeerde assumpties. Voor een goed begrip: uw kinderen worden opgevoed door twee Arabisch sprekende ouders. Dat het Arabisch bij de opvoeding van uw kinderen op de achtergrond komt te staan is dus een

hoogst bedenkelijke these. Evengoed bedenkelijk qua these is het vermoeden van uw advocaat dat uw kinderen zich niet meer kunnen aanpassen aan het leven in Irak en er daarom een verhoogd veiligheidsrisico lopen. Uw advocaat slaagt er niet in te concretiseren waarom dit effectief het geval zou zijn. Hij beperkt zich enkel tot beweringen zonder feitelijke of concrete basis.

Uw suikerziekte is evenmin een reden voor het behoud van uw status. Een louter medische problematiek kan op zich niet tot een toekenning van internationale bescherming leiden. Medische problemen vallen op zich niet binnen de bepalingen van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Dat uw suikerziekte tot een verhoogd veiligheidsrisico zou leiden is louter assumptie van uw advocaat.

Los daarvan wijst het CGVS er op dat van iedere asielzoeker mag worden verwacht dat hij zelfstandig zijn nood aan internationale bescherming onder woorden brengt. Jullie brengen bovenstaande elementen zelf niet ter sprake ter staving van jullie nood aan internationale bescherming. Dat uw advocaat niet enkel zijn visie op uw dossier geeft maar eigenhandig nieuwe elementen en hypothesen naar voor schuift, doet dan ook ernstig afbreuk aan de ernst van de vrees die hij jullie toedicht.

Ook de overige door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden bevestigen hoogstens jullie nationaliteit, identiteit, en afkomst. Hetzelfde geldt voor de overeenstemmingsattesten van de Iraakse ambassade. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. De weigering van uw aanvraag tot gezinshereniging doet enkel uitspraak over de door u gevolgde procedure voor gezinshereniging. De medische attesten van uw echtgenote doen enkel uitspraak over haar medische toestand. Deze problematiek staat echter volledig los van de redenen van behoud van uw status. De aanbevelingsbrief van de basisschool van uw kinderen doet enkel uitspraak over hun situatie in België en staat dus volledig los van de beoordeling van de redenen voor het behoud van uw status.

De door uw echtgenote voorgelegde documenten in verband met de moord op haar vader en de incidenten die voortvloeiden uit deze moord werden reeds bij de initiële beoordeling van uw asielaanvraag in overweging genomen. De documenten waren niet van dien aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven teniet konden doen. Ze kunnen dus geenszins aantonen dat uw status moet behouden blijven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. De ontvankelijkheid

2.1. Naar luid van artikel 49/2, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet, wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toegelaten tot een verblijf van één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Naar luid van artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, wordt de subsidiair beschermde vijf jaar na de indiening van zijn aanvraag, tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk toegelaten.

Naar luid van §5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. 2° van diezelfde bepaling machtigt de minister om, in geval van een intrekking van de internationale beschermingsstatus, naast het recht op verblijf voor beperkte duur, ook het verblijf van onbepaalde duur in te trekken of te beëindigen en een bevel geven om het grondgebied te verlaten af te geven.

“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigten van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6)

De verzoeker diende *in casu* een verzoek om internationale bescherming in op 3 november 2010. Op 18 mei 2011 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte de verzoeker op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 13 april 2018, overeenkomstig artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbepaald verblijf in België, wat overigens ook uitdrukkelijk wordt benadrukt in het verzoekschrift. Verzoeker betwist niet dat hij op 31 augustus 2011 in het bezit werd gesteld van een A-kaart, geldig tot 12 augustus 2012, doch deze op 12 april 2012 werd gesupprimeerd wegens zijn terugkeer naar Irak, dat hij zich op 19 november 2015 opnieuw heeft aangemeld bij de gemeente Scherpenheuvel-Zichem teneinde zijn verblijfskaart te verlengen, dat op 21 november 2015 een verlenging van zijn verblijfstitel toegestaan werd, waardoor hij op 6 januari 2016 opnieuw in het bezit werd gesteld van een A-kaart, geldig tot 23 december 2016 en dat hij op 5 december 2016 in het bezit gesteld werd van een B-kaart, geldig tot 25 november 2021 (artikel 31 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

De verzoeker valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbepaalde duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus kan *in casu* geen aanleiding geven tot een beëindiging van het verblijf om een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, §3, van de Vreemdelingenwet.

Vermits verzoeker thans is toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, heeft hij geen actueel belang meer bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dient dienvolgens onontvankelijk te worden verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS